

[KANTORKA *sb f*

Tekst nie oznacza pochyleń; końcowe a prawdopodobnie jasne (tak w -ka).

sg N kantorka. ◇ A kantorkę [zapis: -ą]. ◇ I kantorką. ◇ L kantorce.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Śpiewaczka zakonna, sprawująca funkcję solistki w chórze, intonująca pieśni; też lektorka: A onj vmarle ktore bij belij wpiłłane opcze caⁿtorka ma przeczitacz. StatNorb 7v; y infze śprawy na Cantorką prziflufza[iącze nie ma] fie wnie podcantorka [wdawacz] [...] A tho flufza na Cantorką kłiągy śpiewania fiołtrom iefly potrzeb vidacz albo vkazacz StatNorb 40; A fkantorką [kustoszka ma] iefly czo potrzeb okolo śpiewania popraviacz. StatNorb 41, 10, 17, 32v, 56.

Szereg: »kantorka, (albo, i) podkantorka; kantorka z podkantorką«: Capitulum Piąthe O Cantorcze Cantorka ma ftacz wprawim korze. podcantorka na lewey ftronie. A kofzda fnich ma fiołtr pobudzacz ku śpiewaniv. [...] A iefly by czo zmilily wśpiewaniv. tedy Cantorka albo podcantorka ma naprawicz czokolwiek. Antiphoną. pfalm. wierfz. albo czo infzego. StatNorb 39v, 40, 40v.

ZZa